

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobkyně: **JUDr. K. F.**, bytem, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. 3-OKZ/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29. 8. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 8. 2013 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. 3-OKZ/2013, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 4. 4. 2013, č. K-JMK-527/2013 a v dalším bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) tím, že porušila svoji služební povinnost dodržovat pravidla služební zdvořilosti podle ust. § 45 odst. 1 písm. a), písm. e), ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru a dále s čl. 1 odst. 1, odst. 2, čl. 2 písm. a) ZP PP č. 181/2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v Policii České republiky a části 4 písm. b) přílohy č. 1 (Etický kodex PČR) k rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011, o profesní etice PČR tím, že dne 5. 2. 2013 v době kolem 17:15 hod., v jídelně školícího a rekreačního zařízení R. v P., při instrukčně metodickém zaměstnání vedoucích příslušníků a příslušníků z problematiky hospodářské kriminality Policie České republiky, za přítomnosti asi 40 osob, zareagovala na přednášce kpt. Mgr. Bc. Ing. B. J. na téma objasňování internetových obchodů a možnosti reklamace poškozeného zboží, po odeznění části věty „... já jsem si také v e-shopu koupila...“, srozumitelným výkřikem otázky ze svého místa usazení ve znění „Co to bylo, nějaký robertek?“, přičemž prezentující dokončila větu slovy „...nafukovací bazén, který byl prasklý...“, čímž tímto slovním vyjádřením, vnímaným přítomnými příslušníky v nevhodném erotickém smyslu, veřejně narušila požadovanou úroveň služební kázně tím, že nectila úctu a čest prezentující policistky, tedy porušila svoji povinnost chovat se důstojně, ohleduplně při dodržování pravidel slušného a společenského chování, včetně porušení povinnosti dbát, aby vztahy vůči ostatním příslušníkům Policie České republiky byly založeny na základě profesní kolegiality, vzájemné úcty a respektování zásad slušného a korektního jednání, když věděla, že může svým jednáním tuto služební povinnost porušit, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že služební povinnost neporuší. Správní orgán prvního stupně upustil od uložení kázeňského trestu, neboť postačuje samotné projednání přestupku.

Odvolacím správním orgánem bylo rozhodnutí správního stupně v části výroku změněno tak, že žalobkyni byl za kázeňský přestupek uložen kázeňský trest písemné napomenutí.

Žalobkyně namítá, že tím, že jí bylo odvolacím řízením zpřísněn uložený trest, došlo k porušení ust. § 90 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán nemůže změnit rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Další procesní pochybení spatřuje žalobkyně v tom, že vedením řízení byl pověřen stejný služební funkcionář, který zároveň podal podnět k zahájení řízení (plk. D.), což je v rozporu s ust. 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Ke změně osoby pověřené vedením kázeňského řízení mělo dojít vydáním usnesení nebo písemného rozhodnutí, nikoli pouze ústně. Nevydáním usnesení či rozhodnutí bylo žalobkyni upřeno právo odvolání. Kázeňské řízení měla podle názoru žalobkyně vést od počátku osoba nezaujatá, kterým plk. D. nebyl již proto, že byl jako účastník akce potenciálním svědkem v řízení. K porušení ustanovení o řízení došlo podle názoru žalobkyně rovněž tím, že při výsleších svědků a žalobkyně byla přítomna další osoba, která byla ve věci podjatá (plk. Ing. Š.), a že tato osoba nepřipustně kladla vyslýchaným osobám otázky. Stejně tak podle názoru žalobkyně neměl být u výslechu kpt. J. přítomen její přímý nadřízený mjr. Š., který byl rovněž na akci v P. osobně přítomen. Za hrubé porušení zákona považuje žalobkyně v neposlední řadě i skutečnost, že rozhodnutí ve věci zpracoval kpt. K., který se svým jednáním rovněž projevil jako osoba podjatá.

Žalobkyně má za to, že o její námitce podjatosti mělo být rozhodnuto bezodkladně usnesením na základě subsidiárního užití ust. § 14 odst. 2 správního řádu. Namítá, že o rozhodnutí ohledně podjatosti nebyla vyrozuměna žádným usnesením či rozhodnutím, ale písemností s názvem „Vznesení námítky... - vyrozumění“ ze dne 18. 2. 2013. Správní řád umožňuje podat proti usnesení o námitce podjatosti odvolání, což jí bylo upřeno, čímž byla významně zkrácena na svých právech. Podle žalobkyně o podjatosti plk. D. vůči její osobě

mimo jiné svědčí i fakt, že podnět podal právě on a ne kpt. J.. Pokud by totiž podnět k zahájení řízení podala tato postižená osoba, mohlo by být kázeňské řízení zahájeno až po neúspěšném smírčím řízení, které by mohlo být úspěšné a žalobkyně by nemohla být exemplárně kázeňsky řešena a potrestána.

Žalobkyně namítá, že skutek, o němž se vede řízení, není kázeňským přestupkem. Uvádí, že kpt. J. vedla prezentaci na ... v odlehčené, frivolním, ba až dětinském duchu, což vypověděla kromě žalobkyně i většina svědků. Z takto vedené prezentace proto podle názoru žalobkyně mnozí přítomní včetně ní nabyli dojmu, že se již nejedná o oficiální část zaměstnání. Žalobkyně uvádí, že díky atmosféře navozené samotnou prezentující reagovala podle jejího soudu vtipně a pohotově a má za to, že její výrok byl naprosto v duchu obvyklého chování a vystupování kpt. J. na pracovišti. Na podporu těchto tvrzení žalobkyně odkázala na výpovědi svědků kpt. K., kpt. J. a kpt. V. Žalobkyně poukázala na sexuální podtext i jiných částí prezentace a uvedla, že kpt. J. i poté, co byla podle jejích slov výrokem žalobkyně „otřesena, zostuzena a ponížena“, vedla svou prezentaci ve stále stejném komediálním duchu bez náznaku jakéhokoli rozrušení a u posledního sladu si neodpustila dvojsmyslnou poznámku ohledně konzultací. Skutečnost, že kpt. J. výrokem otřesena nebyla, vyplývá i z výpovědi kpt. Š. Pokud správní orgán považoval podle názoru žalobkyně neškodný výrok ohledně „robertka“ za hanlivý, žalobkyně uvádí, že ani podle vyjádření Ústavu pro jazyk český není tento výraz považován za výraz vulgární. Žalobkyně má za to, že svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že kpt. J. dlouhodobě a opakovaně svými nevhodnými sexuálními projevy na pracovišti sama snižuje svou důstojnost a vážnost ve společnosti policejních důstojníků.

Z popsaného skutkového stavu podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že její jednání ani v procesní ani v hmotněprávní rovině rozhodně nenaplnilo skutkovou podstatu kázeňského přestupku.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil a aby uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2013 uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanoveními hlavy V. části dvanácté zákona o služebním poměru. K žalobní námitce ohledně postupu odvolacího orgánu v rozporu s ust. § 90 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že v řízení o kázeňském přestupku bylo rozhodováno podle příslušných ustanovení zákona o služebním poměru jako zvláštního zákona, který takové nebo obdobné ustanovení neobsahuje. K namítanému pochybení spočívajícím v tom, že vedením řízení byl pověřen stejný služební funkcionář, který podal podnět k zahájení řízení, žalovaný uvedl, že z dikce ust. § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru žádný žalobkyní namítaný rozpor nevyplývá. Požadavek žalobkyně na vydávání usnesení v kázeňském řízení podle názoru žalovaného vyplývá z nepochopení řízení ve věcech služebního poměru. Z ust. § 186 odst. 1 zákona jednoznačně vyplývá povinnost vést řízení ústně, nikoli přednostně písemně. Formální procesní postup podle názoru žalovaného nepřichází v úvahu ani s ohledem na dodržení lhůty podle ust. § 186 odst. 9 zákona. Žalovaný má za to, že ani o změně v osobě pověřené k úkonům se účastník nevyrozumívá, ale že tento postup se považuje v rámci presumpce správnosti. Ohledně ostatních námitkách týkajících se porušení ustanovení správního řádu žalovaný konstatuje, že řízení bylo vedeno ve smyslu procesních ustanovení autonomního zákona o služebním poměru. Co se týče námitky, že rozhodnutí bylo zpracováno podjatou

osobou, žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou vypořádal.

K námitce týkající se podpůrné aplikace ust. § 14 odst. 2 správního řádu žalovaný vyjádřil názor, že s ohledem na odlišný charakter správního řízení a řízení ve věcech služebního poměru policie prostřednictvím rozhodnutí ve věcech služebního poměru včetně věcí kázeňských nevykonává veřejnou správu. Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno speciálním zákonem jednodušším způsobem než řízení podle správního řádu i z důvodu rychlosti a operativnosti. Žalovaný uvádí, že zákon o služebním poměru v žádném ze svých ustanovení institut podjatosti neupravuje, a to zejména pro princip subordínace. V případě akceptace institutu podjatosti by podle názoru žalovaného například dvouměsíční subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu ztratila význam.

Co se týče námitky žalobkyně, že skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem, žalovaný uvedl, že žalobkyně ve svém vyjádření přiznala svůj slovní projev na služební poradě tak, jak byl formulován v rozhodnutí včetně toho, že byl vůči kolegyni kpt. Ing. Mgr. Bc. B. J. zamýšlen jako projev se sexuálním podtextem. Všechny žalobkyní uváděné okolnosti týkající se jejího subjektivního hodnocení události včetně subjektivního hodnocení kolegy podle názoru žalovaného nemají a nemohou mít vliv na zavinění, ale pouze na hodnocení společenské nebezpečnosti a na rozhodování, zda bude služební funkcionář postupovat podle ust. § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru nebo ve smyslu ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žalobkyně při ústním jednání u soudu ve své výpovědi jako účastnice řízení uvedla námitky jako v žalobě a tvrdila, že skutek, o němž se vede řízení, není kázeňským přestupkem, neboť výrok pronesla v pozdních odpoledních hodinách na semináři, kde panovala bujará nálada. Prezentace byla nedůstojná, někteří účastníci požívali alkohol v přestávkách prezentací, neboť účastníci semináře z jižních okresů Moravy přivezli s sebou víno, které se o přestávkách popíjelo. Kpt. K., který psal rozhodnutí I. stupně se celé odpoledne na prezentaci neukázal, když předtím se zajímal, zda uvedení účastníci semináře přivezli víno. Výrok nebyl takové intenzity, aby muselo být zahájeno kázeňské řízení, neboť svůj projev myslela jako vtipnou otázku a nemohl vybočovat z atmosféry na pracovišti, což osvětlila např. tím, že kolegové muži, kteří se dožívají padesátin, obdrží na oslavách putovní dárek, molitanové pánské přirození a pokud některý oslavenec oslavu nedělá, předává se tento dárek oficiálně na poradách s poznámkou „aby ti orgán dobře fungoval“. Její projev proto nemůže být kázeňským přestupkem, když se dárky takového charakteru předávají oficiálně i na poradách oddělení. Nově žalobkyně navrhla výslech svědkyně kpt. Mgr. Bc. Ing. B. J., která chtěla sama údajně doplnit svou svědeckou výpověď z kázeňského řízení.

Senát návrh na provedení důkazu opětovným výsledkem svědkyně zamítl s odůvodněním, že její výslech v kázeňském řízení vedený v přítomnosti žalobkyně, která měla možnost svědkyni klást otázky, považuje soud za dostatečný a nový výslech za nadbytečný.

Námítku, že v řízení došlo k porušení ust. § 90 odst. 3 správního řádu, jelikož žalobkyni byl odvolacím orgánem zpřísněn uložený trest, soud neshledal důvodnou. V obecné rovině má soud na rozdíl od názoru žalovaného za to, že v řízení ve věcech služebního poměru lze subsidiárně aplikovat ustanovení správního řádu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19, dostupný na www.nssoud.cz), „*správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je správní řád, a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah speciality, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije vždy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. V případě, že právní úprava zvláštního zákona vylučuje užití správního řádu, avšak zvláštní zákon současně neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se vždy základní zásady uvedené v §§ 2 až 8 správního řádu. Zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se podle § 170 zákona rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese podle § 1 odst. 3 citovaného zákona příslušný bezpečnostní sbor. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011–62, www.nssoud.cz, použije se na základě ustanovení § 1 odst. 2 správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup.“ V případě ust. § 90 odst. 3 správního řádu má však soud stejně jako žalovaný za to, že toto ustanovení se ve věcech služebního poměru nepoužije, neboť je třeba aplikovat zvláštní zákon o služebním poměru. Podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Zákonodárce tedy změnu rozhodnutí omezil pouze existencí důvodů pro takový postup, přičemž neobsahuje žádné omezení ve smyslu zákazu reformationis in peius (změny k horšímu). Žalovanému tedy v daném případě nic nebránilo v tom, aby na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, který upustil od potrestání, uložil žalobkyni kázeňský trest písemné napomenutí.*

Pochybení soud neshledal ani v tom, že vedením řízení byl služebním funkcionářem pověřen stejný příslušník, který podal podnět k zahájení řízení (plk. D.) a který byl v řízení v postavení svědka. Skutečnost, že pověřený služební funkcionář při projednání kázeňského přestupku vychází z vlastních zjištění o plnění služebních povinností podřízeným příslušníkem, sama o sobě nevyvolává podjatost služebního funkcionáře, opačným výkladem by totiž byla popřena samotná podstata kázeňské pravomoci služebního funkcionáře. Soud tak neshledal žádné pochybení v tom, pokud část řízení vedl plk. D., ačkoli na základě jím sepsaného úředního záznamu bylo řízení o kázeňském přestupku zahájeno. Poté, co žalobkyně

navrhla plk. D. vyslechnout jako svědka, byl vedením řízení pověřen mjr. Mgr. H., který mimo jiné provedl výslech plk. D., soudu tak není zřejmé, jakým způsobem mělo dojít k porušení ust. § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož v řízení o kázeňském přestupku musí služební funkcionář vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.

Důvodnou neshledal soud ani námitku, že v řízení mělo být vydáno usnesení či rozhodnutí o změně pověřené osoby. Povinnost vydávat při změně pověřené osoby usnesení nevyplývá z žádného ustanovení zákona o služebním poměru, v § 186 odst. 1 zákon naopak výslovně stanoví, že řízení o kázeňském přestupku vede služební funkcionář ústně, přičemž toliko o ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení se vyhotovuje písemný záznam.

Pokud žalobkyně namítá, že přítomností dalších osob při výsleších svědků a obviněné došlo k porušení ustanovení správního řádu, tato ustanovení správního řádu nijak nekonkretizovala, a rovněž neupřesnila, v čem konkrétně měla být přítomností plk. Ing. Š. či mjr. Š. u výslechů svědků či žalobkyně ve svém důsledku dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Byla přítomna u výslechu všech svědků a právo klást otázky vyslýchaným osobám jí tak nebylo upřeno.

Vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé podle soudu nemohla mít ani skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zpracováno kpt. K. Tento příslušník sice byl pověřen zpracováním meritorního rozhodnutí, toliko však na základě pokynu služebního funkcionáře. Soudu tak není zřejmé, jakým způsobem by jakékoli údajné sdělení kpt. K. žalobkyni (o němž mimochodem neexistuje žádný záznam) mohlo ovlivnit rozhodnutí služebního funkcionáře.

Rovněž námitce, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech tím, že o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto usnesením ve smyslu ust. § 14 odst. 2 správního řádu, soud nepřisvědčil. Soud se sice neztotožnil s argumentací žalovaného, že institut podjatosti je v řízeních ve věcech služebního poměru z principu vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19, dostupný na www.nssoud.cz), za pravdu mu však lze dát v tom, že podle zákona o služebním poměru není forma rozhodování upravena usnesením, ale je preferována neformálnost (srov. výše citované ust. § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož se řízení o kázeňském přestupku vede ústně a pouze o ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení se vyhotovuje písemný záznam). Posuzování podjatosti je zřejmě nutné považovat za důležitý úkon ve smyslu tohoto zákonného ustanovení, v tomto případě byl tedy služební funkcionář oprávněn postupovat tak, že žalobkyni o posouzení podjatosti/nestrannosti pouze písemně vyrozuměl. Na daný případ se neuplatní ani forma rozhodnutí ve smyslu ust. § 181 zákona o služebním poměru, podle něhož rozhodnutím je úkon služebního funkcionáře v určité věci, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti. Při posuzování námitky podjatosti se totiž nerozhoduje o žádných právech a povinnostech příslušníků, s nimiž je vedeno řízení. Podpůrné užití správního řádu na rozhodování o námitce podjatosti formou usnesení ve smyslu ust. § 14 odst. 2 je podle názoru soudu vyloučeno i tím, že zákon o služebním poměru stanoví pro uložení kázeňského trestu dvouměsíční subjektivní lhůtu (srov. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru). Pokud by o námitce podjatosti bylo nutné rozhodovat ve formě usnesení s následnou možností podání odvolání, tato dvouměsíční lhůta by zjevně ztratila svůj význam, neboť by v důsledku podání námitky podjatosti bylo velmi obtížné ji dodržet.

Podstatnou částí žalobních námitek žalobkyně směřuje k tomu, že skutek, o němž se vede řízení, není kázeňským přestupkem. Předně soud konstatuje, že v řízení nebylo pochyb o tom, že žalobkyně se jednání popsaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dopustila, tj. že výrok směřující vůči kpt. J. z jejích úst skutečně zazněl. Spornou však zůstala otázka, zda skutek žalobkyně naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku či nikoliv.

Pokud žalobkyně namítla, že ze způsobu vedení prezentace mnozí přítomní včetně ní nabyli dojmu, že už se nejedná o oficiální část zaměstnání, soud má naopak za to, že ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že služební zaměstnání předmětného dne bylo ukončeno až po 17:00 hod., tj. až po přednášce kpt. J. Prezentace kpt. J. byla součástí oficiální části zaměstnání a takto byla účastníky také vnímána. Tento závěr ostatně vyplývá i z vyjádření samotné žalobkyně ze dne 18. 2. 2013. Co se týče vystupování kpt. J., ze svědeckých výpovědí je evidentní, že jednotlivými účastníky byl způsob vedení prezentace vnímán značně subjektivně. Soud připouští, že s ohledem na některé svědecké výpovědi (především žalobkyní citované výpovědi kpt. K., kpt. J., kpt. V.) lze mít o úrovni prezentace vedené kpt. J. jisté pochybnosti, většina svědků (s výjimkou žalobkyně a jednoho z blízkých kolegů kpt. J.) však nezaznamenala, že by přednáška měla sexuální či erotický podtext. Nahlas vyslovená poznámka žalobkyně směřující do intimní sféry kpt. J. byla naopak slyšitelná všem vypovídajícím svědkům. Pokud žalobkyně poukázala na výkřik jednoho z kolegů, který v reakci na prezentaci o gumách měl tyto přirovnat ke kondomům, tento výrok sice mohl rovněž nevhodným způsobem narušit průběh prezentace, na rozdíl od zvolání žalobkyně však nesměřoval vůči žádnému z ostatních příslušníků Policie ČR, ani vůči přednášející kpt. J., nemohl tak narušit služební zdvořilost vůči ostatním příslušníkům.

Ačkoli žalobkyně je toho názoru, že výraz „robertek“ nelze považovat za výraz vulgární, soud má stejně jako žalovaný za to, že výrok žalobkyně tak, jak byl v otázce (otázku žalobkyně navíc vykřikla v průběhu prezentace na semináři, aniž by se jakýmkoliv způsobem přihlásila do diskuze) vysloven, nesporně směřoval do oblasti lidské důstojnosti a sexuality kpt. J., do její privátní a intimní oblasti. Přes diskutabilní úroveň a způsob vedení prezentace kpt. J. takovýto výrok zjevně nenáležel do oficiálního služebního prostředí a lze jej v kontextu všech okolností hodnotit jako výrok nevhodný, urážlivý a odporující pravidlům služební zdvořilosti a vzájemné úcty mezi příslušníky. Na závěr o rozporu s pravidly služební zdvořilosti nemůže mít vliv ani argumentace žalobkyně, že kpt. J. svými nevhodnými sexuálními projevy na pracovišti dlouhodobě a opakovaně sama snižuje svou důstojnost a vážnost a ani to, čím a jakým způsobem se obdarovávají kolegové na pracovišti dožívající se padesátin. Je totiž třeba zdůraznit, že výrok žalobkyně zazněl v prostředí, ve kterém se nenacházeli jen nejbližší spolupracovníci žalobkyně či kpt. J., se kterými je kpt. J. v užších vzájemných vztazích, ale rovněž osoby těchto vztahů a prostředí neznalé. Soud stejně jako žalovaný připouští, že výrok žalobkyně by mohl být vnímán zcela odlišně, pokud by byl vysloven pouze ve společnosti úzkého okruhu nejbližších spolupracovníků. Pokud však žalobkyně svým výrokem chtěla navázat na předchozí chování a vyjadřování kpt. J., měla a mohla si být vědoma toho, že se jedná o oficiální akci, na níž se nachází nejen osoby, kterým se kpt. J. se svými intimními záležitostmi svěřovala, ale rovněž osoby další, které až tak nejsou do jejích intimních záležitostí zasvěceny. Na základě těchto skutečností tak soud stejně jako služební funkcionáři obou stupňů dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním porušila služební povinnost ve smyslu porušení úcty a respektování zásad slušného jednání ve vztahu k příslušnici Policie ČR kpt. J., které bylo způsobitelné v účastnících prezentace vyvolat představu, že ve služebním kolektivu není uznávána úcta k ostatním kolegům, přičemž

rozhodnutí o kázeňském přestupku považuje soud za přiměřený způsob vyvození důsledků z tohoto jednání.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. června 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová